

ФІЛОСОФІЯ ПОЛІТИКИ У ПИТАННІ ПРАВА І СВОБОДИ

В цих тезах ми хочемо довести зв'язок між правом та свободою, в момент відображення їх в політичній сфері, через розкриття функціональної особливості їх зв'язку.

Право взагалі може розглядатися лише як функція і ніяк інакше. Це виходить з самої деонтологічної природи права: саме по собі воно не існує. Право виникає як результат відносин у суспільстві, що в свою чергу забезпечує функціонування цього суспільства.

Право залишається функцією навіть, наприклад, якщо ми право розуміємо як позбавлення себе необхідності дії. Тобто, якщо ви є суб'єкт права – ви нав'яжете свою волю іншим, інші діють замість вас – в цей час ви вільні, це й є свобода. Причому – або її мить, або – її початок.

Таким чином, твердження, що право є функція, доведено.

В свою чергу, розглядаючи суспільство як цільове об'єднання індивідів, ми маємо право сприймати суспільство як умову матеріалізації тієї чи іншої потреби, або навіть запропонувати наступне визначення: суспільство – це матеріалізація потреби. Далі нам слід визнати, що задовольняючи якусь потребу суспільними діями (суб'єкта та об'єкта) в суспільстві в цей момент реалізується акт волі.

Та чи пов'язані між собою воля і свобода, коли в історії цього питання з'ясовано вже, що свобода і необхідність взаємовиключні? Позначимо, що ідеологічні переконання автора щодо цих проблем, пропонують наступне бачення взаємовідносин волі та необхідності: чим менше має людина, тим більші в неї кайдани, а звідси – зв'язок необхідності та волі є єдиним можливим вектором розвитку особистості, групи, людства взагалі.

Діалектично, воля і покура – все необхідність. Та, при уважному розгляді, – воля необхідна аби позбутися необхідності. Тобто, воля – шлях до свободи. Далі, аби відбулася воля, вона має стати правом. Таким чином доведено: право – функція свободи. Вільна людина, аби залишатися вільною, має позбуватися необхідності і нав'язувати свою волю (ідеально – через правову систему) домагаючись, отримуючи і поринаючи у свободу.